

Apg. 9,15: Doch der Herr sprach zu ihm: Geh nur hin; denn dieser ist mein auserwähltes Werkzeug, dass er meinen Namen trage vor Heiden und vor Könige und vor das Volk Israel.

Was geschieht auf dem Weg von Jerusalem nach Damaskus? Eine Bekehrung? Oder eine Berufung?

Paulus war nicht ohne Grund „Blind vor Eifer“ (eine deutsche Redensart). Die Gründe liegen weit zurück: Mose brachte den Menschen die Zehn Gebote, so viele, wie der Mensch Finger hat. Sie reichen aus, um das menschliche Zusammenleben zu regeln. Die Zehn Gebote sind wie ein schützender Zaun, der sich um uns als Menschen legt. Mal wurden, mal werden die Gebote mehr, mal weniger ernst genommen. Um die Zeit vor, während und nach Jesus gab es jüdische Menschen, die es mit den Geboten besonders genau nahmen und noch weitere Einzelschriften ausarbeiteten: 365 Gebote, so viele wie Tage im Jahr und 248 Verbote, zusammen 613 Regeln fürs fromme Leben. Ein solcher Mensch war Paulus. Er wollte, dass alle, die sich „fromm“ nannten, an diese Regeln hielten, um damit Gerechtigkeit vor Gott zu bekommen und untadelig zu leben. In der Berufungsgeschichte vor Damaskus erkennt Paulus durch den Glauben an Christus, dass der Eifer des frommen Israeliten, der sich zum entschiedenen Verfechter der 613 Anweisungen der Tora gemacht hatte, erübrigt hat.

Wir achten genau darauf, was uns die Bibel erzählt: Die Berufung änderte nichts daran, dass Gott, der Gott Israels, im Leben des Paulus die alles bestimmende Größe blieb. Aber die Voraussetzungen, unter denen das geschah, hatte Gott nun durch die Offenbarung von Jesus Christus geändert. Gott war seinen Weg mit seinem auserwählten Volk Israel weitergegangen. Gott hat die Perspektive seines Handelns in, mit und durch Jesus Christus erweitert. Das hat Paulus erlebt. Davon redet er in seinen Predigten und in den uns bekannten Briefen aus dem Neuen Testament.

Jesus Christus ist von Gott in die Herrschaft über alle Welt eingesetzt. Nun gilt die Gerechtigkeit aus Glauben allen, die in diese Herrschaft mit einbezogen werden. Paulus. Dir und mir seit unserer Taufe.

Wer das ist, dem Paulus auf dem Weg von Jerusalem nach Damaskus begegnet? Jesus Christus selbst. Früher galt: Leben nach dem Gesetz; jetzt gilt: Leben in Christus; Früher galt: fromme Eigenmächtigkeit, jetzt gilt: Leben aus Gnade. Das Leben mit Jesus Christus öffnet Paulus die Augen für ein Leben in dem Versöhnung, Rechtfertigung, Heiligung eine immer größere Rolle spielen. Auf diesen Weg des Glaubens wird Paulus durch Jesus Christus berufen. Durch die Taufe in Damaskus gehört Paulus zu Jesus Christus – wie Du und ich auch – und wird von Jesus Christus

wieder neu auf den Weg gebracht. Als Apostel, der viele und weite Wege ging, um diesen Jesus Christus bekannt zu machen. Auf Zypern, in Ephesus in der Türkei, in Philippi und Athen in Griechenland, auf den Inseln Kreta und Malta und schließlich in Rom in Italien. Es ist ein weiter Weg.

Dieser HERR Jesus Christus, der Sohn Gottes, ist ein aktiver, höchst quirlicher, lebendiger Gott, der ein großes Interesse an gelingendem Leben hat. An deinem und eurem Leben, ihr Lieben. Ein aktiver Gott, der auch im Leben eines ihm anbefohlenen Menschen eingreift: Mit seinem Segen. Mit seiner Hilfe. Mit seiner Fürsorge. Mit seiner Liebe, einer Liebe die durch Leid und durch das Sterben hindurch trägt. Das verspricht der lebendige, aktive Gott, der Jesus Christus von den Toten auferweckt hat.

Der Wochenspruch aus Jesaja 42,3, kann als Hinweis darauf verstanden werden, was Inhalt und Ziel der Sendung des Paulus ist: zu verhindern, dass das geknickte, bedrohte und gefährdete Israel zerbricht; dass das nicht strahlende, sondern nur noch glimmende Licht der Völker ausgelöscht wird. Paulus selbst sagt Galater 3,14, dass durch Jesus der Segen Abrahams zu den Völkern kommt. Das Evangelium, das Paulus nun verkünden soll, ist nicht nur Licht zur Aufklärung der Völker, sondern soll auch zur Ehre des Gottesvolks Israel beitragen (Lukas 2,32).

Die Berufung des Paulus wirft Licht auch auf unsere Berufung. Durch Jesus Christus, lernen auch wir Abraham kennen und werden in die Verheißung Gottes an Abraham hineingenommen: „In Dir sollen gesegnet sein alle Völker“. Damit werden wir berufen zur Teilnahme an der Weltgeschichte der Beziehungen zwischen Israel und den Völkern. Diese Geschichte von Abraham und Isaak, David, Jeremia, Jesaja und Jesus wird damit zu unserer Geschichte.

Wir können hier, jetzt und heute dankbar innehalten – das heißt, sich darüber klar werden, was wir der Berufung und Sendung des Paulus verdanken: Wir sind nicht mehr fremd und fern der verheißungsvollen Geschichte Gottes mit Israel. Wir sind nicht mehr ohne Gott in der Welt. Wir sind nicht ohne Hoffnung, sondern zu Teilnehmern dieser Geschichte geworden.

Afrikaans

Apg. 9,15: Doch der Herr sprach zu ihm: Geh nur hin; denn dieser ist mein auserwähltes Werkzeug, dass er meinen Namen trage vor Heiden und vor Könige und vor das Volk Israel.

Wat gebeur op pad van Jerusalem na Damaskus? 'n Omskakeling? Of 'n roeping?

Paulus was vir 'n rede "blind van ywer" ('n Duitse gesegde). Die redes gaan ver terug: Moses het die Tien Gebooe aan die mensdom gebring, soveel as wat die mens vingers het. Hulle is voldoende om menslike naasbestaan te reguleer. Die Tien Gebooe is soos 'n beskermende heining wat ons as mense omring. Soms is die gebooe meer, soms minder ernstig opgeneem. Rondom die tyd voor, tydens en na Jesus was daar Joodse mense wat die gebooe besonder ernstig opgeneem het en verdere individuele regulasies uitgewerk het: 365 gebooe, soveel as daar dae in die jaar is en 248 verbods, altesaam 613 reëls vir die vrome lewe. So 'n man was Paulus. Hy wou hê dat almal wat hulleself "vroom" genoem het, hierdie reëls moet gehoorsaam sodat hulle geregtigheid voor God kan hê en onberispelik kan lewe. In die geskiedenis van die roeping voor Damaskus erken Paulus deur geloof in Christus dat die ywer van die vrome Israeliet, wat homself 'n vasberade voorstander van die 613 instruksies van die Torah maak het, oorbodig geword het.

Ons let goed op wat die Bybel vir ons sê: Die oproep het nie die feit verander dat God, die God van Israel, die allesbepalende entiteit in Paulus se lewe gebly het nie. Maar die omstandighede waaronder dit gebeur het, is nou deur God verander deur die openbaring van Jesus Christus. God het voortgegaan op sy weg met sy uitverkore volk Israel. God het die perspektief van sy optrede in, met en deur Jesus Christus uitgebrei. Paulus het dit ervaar. Hieroor praat hy in sy preke en in die briewe uit die Nuwe Testament waarvan ons weet.

God het Jesus Christus in heerskappy oor die hele wêreld geplaas. Geregtigheid deur geloof geld nou vir almal wat ingesluit is in hierdie heerskappy. Paul. Ek en jy sedert ons doop.

Wie is dit wat Paulus ontmoet op pad van Jerusalem na Damaskus? Jesus Christus self. Vroeër was dit: lewe volgens die wet; nou geld: lewe in Christus; Dit was vroeër: vroom willekeur, nou is dit lewe uit genade. Die lewe met Jesus Christus maak Paulus se oë oop vir 'n lewe waarin versoening, regverdiging en heiligmaking 'n al hoe belangriker rol speel. Paulus word deur Jesus Christus tot hierdie geloofspad geroep. Deur sy doop in Damaskus behoort Paulus aan Jesus Christus – net soos ek en jy – en Jesus Christus sit hom terug op die pad. As 'n apostel wat baie en lang paaie gegaan het om hierdie Jesus Christus bekend te maak. In Ciprus, in Efese in Turkye, in Filippi en Athene in Griekeland, op die eilande Kreta en Malta en uiteindelik in Rome in Italië. Dit is 'n lang pad.

Hierdie HERE Jesus Christus, die Seun van God, is 'n aktiewe, hoogs lewendige, lewende God wat 'n groot belangstelling in 'n suksesvolle lewe het. In jou lewe en joune, geliefdes. 'n Aktiewe god wat ook ingryp in die lewe van 'n persoon wat deur hom beroep word: met sy seën. Met sy hulp. Met sy sorg. Met sy liefde, 'n liefde wat swaarkry en in sterwe deurdra. Dit is die belofte van die lewende, aktiewe God wat Jesus Christus uit die dood opgewek het.

Die weeklikse vers uit Jesaja 42:3 kan as 'n verwysing hierna verstaan word wat die inhoud en doel van Paulus se sending is: om te verhoed dat die gebroke, bedreigde en bedreigde Israel opbreek; dat die nie stralende, maar net smeulende lig van die volke uitgedoof sal word. Paulus sê self in Galasiërs 3:14 dat deur Jesus die seën van Abraham na die nasies kom. Die evangelie wat Paulus nou moet verkondig, is nie net lig om die volke te verlig nie, maar is ook bedoel om by te dra tot die eer van God se volk Israel (Luk. 2:32).

Paulus se roeping werp lig ook op ons roeping. Deur Jesus Christus leer ons ook Abraham ken en word opgeneem in God se belofte aan Abraham: "In jou sal al die nasies geseën word". Hiermee word ons opgeroep om deel te neem aan die wêreldgeskiedenis van verhoudings tussen Israel en die volke. Hierdie verhaal van Abraham en Isak, Dawid, Jeremia, Jesaja en Jesus word ons verhaal.

Hier, nou en vandag, kan ons dankbaar stilstaan – dit wil sê, besef wat ons aan Paulus se roeping en sending te danke het: Ons is nie meer vreemdelinge en ver af van God se belowende geskiedenis met Israel nie. Ons is nie meer sonder God in die wêreld nie. Ons is nie sonder hoop nie, ons het deelnemers aan hierdie storie geword.

English

Apg. 15 But the Lord said to him, Go only, for this is my chosen instrument, that he may bear my name before the Gentiles, and before kings, and before the people of Israel.

What happens on the way from Jerusalem to Damascus? A conversion? Or a calling?

Paul was “blind with zeal” (a German saying) for a reason. The reasons go back a long way: Moses brought the Ten Commandments to mankind, as many as a human has fingers. They are sufficient to regulate human coexistence. The Ten Commandments are like a protective fence that surrounds us as human beings. Sometimes the commandments were taken more, sometimes less seriously. Around the time before, during and after Jesus, there were Jewish people who took the commandments particularly seriously and worked out further individual regulations: 365 commandments, as many as days in the year and 248 prohibitions, altogether 613 rules for the pious life. Such a man was Paul. He wanted all who called themselves “pious” to obey these rules so that they could have righteousness before God and live blamelessly. In the consequence of his vocation before Damascus, Paul recognizes through faith in Christ that the zeal of the pious Israelite, who had made himself a determined advocate of the 613 instructions of the Torah, has become superfluous.

We pay close attention to what the Bible tells us: The call did not change the fact that God, the God of Israel, remained the all-determining entity in Paul's life. But the conditions under which this happened had now been changed by God through the revelation of Jesus Christ. God had continued on his way with his chosen people Israel. God has expanded the perspective of his actions in, with and through Jesus Christ. Paul experienced that. He talks about this in his sermons and in the letters from the New Testament that we know of.

God placed Jesus Christ in dominion over all the world. Righteousness by faith now applies to all who are included in this dominion: Paul. You and me – since our baptism.

Who is it that Paul meets on the way from Jerusalem to Damascus? Jesus Christ himself. It used to be living according to the law; now applied: A new life in Christ; It used to be pious arbitrariness, now it's live by grace. Life with Jesus Christ opens Paul's eyes to a life in which reconciliation, justification and sanctification play an increasingly important role. Paul is called to this path of faith by Jesus Christ. Through his baptism in Damascus, Paul belongs to Jesus Christ – just like you and me – and Jesus Christ puts him back on the path. As an apostle who went many and long ways to make this Jesus Christ known. In Cyprus, in Ephesus in Turkey, in Philippi and Athens in Greece, on the islands of Crete and Malta and finally in Rome in Italy. It's a long way.

This LORD Jesus Christ, the Son of God, is an active, highly lively God who has a great interest in a successful life. In your life and yours, dear ones. An active god who also intervenes in the life of a person commanded by him: With his blessing. With his help. With his care. With his love, a love that carries through suffering and dying. This is the promise of the living, active God who raised Jesus Christ from the dead.

The weekly verse from Isaiah 42:3 can be understood as a reference to this what is the content and aim of Paul's mission: to prevent the broken, threatened, and endangered Israel from breaking up; that the not radiant, but only smoldering light of the peoples will be extinguished. Paul himself says in Galatians 3:14 that through Jesus the blessing of Abraham comes to the nations. The gospel that Paul is now to proclaim is not only a light for enlightening the peoples but is also intended to contribute to the honor of God's people Israel (Luke 2:32).

Paul's calling sheds light on our calling as well. Through Jesus Christ, we too get to know Abraham and are taken into God's promise to Abraham: "Through you all nations shall be blessed". With this we are called to participate in the world history of relations between Israel and the peoples. This story of Abraham and Isaac, David, Jeremiah, Isaiah and Jesus become our story.

Here, now and today, we can pause gratefully - that is, realize what we owe to Paul's calling and mission: We are no longer strangers and distant from God's promising history with Israel. We are no longer without God in the world. We are not without hope, we have become participants in this story.

Ukrainian / український

але Господь сказав йому, йди тільки, для цього є мій обраний інструмент, що він може носити моє ім'я перед Джентілями, і перед царями, і перед народом Ізраїля.

Що відбувається на шляху з Єрусалиму до Дамаску? Перетворення? Или звонить?

Пауль був «сліпим із завзяттям» (німецькою вимовою) з причини. Причини йдуть назад довгий шлях: Мойсей приніс десять заповідей людству, стільки ж, скільки у людини є пальці. Вони достатні для регулювання людського співіснування. Десять заповідей - це як захисний паркан, який оточує нас як людей. Іноді заповіді сприймали більше, іноді менш серйозно. Приблизно в той час, під час і після Ісуса, були єврейські люди, які прийняли заповіді особливо серйозно і виробляли подальші індивідуальні положення: 365 заповідей, стільки ж днів у році і 248 заборон, всього 613 правил благочестивого життя. Таким чоловіком був Поль. Він хотів, щоб всі, хто називав себе «благочестивим» підкорялися цим правилам, щоб вони могли мати праведність перед Богом і жити безбожно. У наслідку свого покликання перед Дамаском, Павло визнає через віру в Христа, що завзяття благочестивих ізраїльтян, які зробили себе рішучого прибічником приписів Тора 613 року, стало зайвим.

Ми звертаємо пильну увагу на те, що розповідає Біблія: Заклик не змінив того, що Бог, Бог Ізраїля, залишався всевизначальним утворенням в житті Павла. Але умови, за яких це сталося, тепер були змінені Богом через одкровення Ісуса Христа. Бог продовжував на своєму шляху з обраним ним народом Ізраїлю. Бог розширив перспективу своїх дій в, з і через Ісуса Христа. Пол переживав це. Про це він говорить у своїх проповідях і листах з нового Заповіту, про які ми знаємо.

Бог помістив Ісуса Христа у владу над усім світом. Праведність вірою тепер стосується всіх, хто входить до цього домініону: Пол. Ти і я – з часу нашого хрещення.

Хто саме так зустрічає Павла на шляху з Єрусалиму до Дамаску? Сам Ісус Христос. Раніше вона жила за законом; тепер застосовується: Нове життя в Христі; воно було благочестивим свавіллям, тепер воно живе благодаттю. Життя з Ісусом Христом відкриває Павлові очі на життя, в якому все більшу роль відіграють примирення, виправдання і освячення. Павло покликаний на цей шлях віри Ісусом Христом. Через своє хрещення в Дамаску Павло належить Ісусу Христу – так само, як і ти і я – і Ісус Христос повертає його на шлях. Як апостол, що йшов багатьма і довгими шляхами, щоб зробити цього Ісуса Христа відомим. На Кіпрі, в Ефесі в Туреччині, в Філіппі і Афінах в Греції, на островах Крит і Мальта і нарешті в Римі в Італії. Це довгий шлях.

Цей Господь Ісус Христос, син Божий, є активним, високоживим Богом, який має великий інтерес до успішного життя. У твоєму житті і твоєму, любий. Активний бог, який також втручається в життя командної ним людини: З його благословенням. З його допомогою. З його турботою. Своєю любов'ю, любов'ю, що здійснює через страждання і вмираючу. Це обіцянка живого, активного Бога, який підняв Ісуса Христа з мертвих.

Тижневий вірш з Ісайї 42:3 можна зрозуміти як посилання на це те, що є змістом і метою місії Павла: Запобігти розбитому, загрожувати, і загрожувати Ізраїлю від розриву; що не радісне, а тільки тліюче світло народів згасне. Сам Павло говорить у Галатів 3:14, що через Ісуса благословення Авраама приходять до народів. Євангеліє, яке Павло зараз повинен проголошувати, не тільки є світлом для просвітлення народів, але і має сприяти вшанню Божого народу Ізраїлю (Луки 2:32).

Пол звонит свет на наши звонки. Через Ісуса Христа ми теж дізнаємося Авраама і беруться в Божу обіцянку Аврааму: «Через тебе всі народи будуть благословенні». З цим ми покликали взяти участь у світовій історії відносин між Ізраїлем і народами. Ця історія Авраама і Ісаака, Давида, Єремії, Ісаї та Ісуса стає нашою історією.

Тут, зараз і сьогодні, ми можемо призупинити вдячно - тобто усвідомити, що ми зобов'язані покликанням і місією Павла: Ми вже не чужинці і далекі від обіцяної Богом історії з Ізраїлем. Ми вже не без Бога на світі. Ми не без надії, ми стали учасниками цієї історії.